

Hoofdstuk 1

Marloes bleef bij het muurtje van het schoolplein staan en keek de kinderen na. Sam en Milou renden meteen naar hun vriendjes op de speelplaats en hadden geen oog meer voor hun moeder. Hier blijven staan en wachten tot ze nog een keer terugkwamen of naar haar zwaaiden was ijdele hoop, wist Marloes.

Toch bleef ze staan. Ze wilde zeker weten dat haar kinderen naar binnen gingen. Dat ze veilig in het schoolgebouw verdwenen en daar bleven totdat zij hen weer kwam ophalen.

Om haar heen werd door de andere moeders gepraat en gelachen. Marloes sloot zich daar niet bij aan. Ten eerste kon ze niet zo goed volgen wat er werd gezegd, zo snel werd er gesproken, en ten tweede had ze niet zoveel contact met de andere vrouwen. Zij was de buitenlandse hier in het dorp. Hoewel ze haar inmiddels wel hadden geaccepteerd en vriendelijk begroetten als ze haar tegenkwamen. Dat kwam mede door de kinderen die het vermogen hadden om ongedwongen vriendschappen te sluiten en zich de Franse taal met een verrassende snelheid eigen te maken.

Hank sprak eveneens vloeiend Frans. Alleen zij was de taal nog niet machtig. Marloes kreeg hulp van een moeder van een vriendje van Sam. Gisèle had zelf aangeboden haar te helpen, zodat ze zich in elk geval verstaanbaar kon maken. Het ging steeds beter en er kwam vast een tijd dat Marloes zich bij die andere vrouwen kon aansluiten, maar nu nog niet.

Nadat de kinderen zich op het signaal van de bel keurig in rijen hadden opgesteld en groep voor groep naar binnen waren gegaan, begon Marloes aan de korte wandeling terug naar huis.

Het beloofde weer een heerlijke dag te worden. Prima weer om wat in de moestuin te werken. Iets wat hard nodig was. Niet alleen voor de groenten die ze daar had uitgeplant was het groeizaam weer, ook het onkruid schoot omhoog en bleef hardnekkig terugkomen.

Een moestuin. Als iemand haar een jaar geleden had verteld dat ze het heerlijk zou gaan vinden om groenten op haar eigen stukje grond te kweken en ook nog eens te eten, had ze hem voor gek verklaard. Marloes had vroeger gegruwd van sla die vers van het land kwam. Al die beestjes die erop konden zitten, daar moest ze niks van hebben. Kant-en-klaar gesneden, gemengd en verpakt in een zak van de supermarkt: zo nam zij de sla mee, gegarandeerd insectenvrij.

Het huis dat Hank voor hen had gevonden, lag aan de rand van het dorp. Opgetrokken uit grote, onregelmatige keien was dit een typisch huis voor deze streek. Dikke grijsbruine muren met kleine verzonken ramen erin om in de zomer de warmte buiten te houden en in de winter binnen.

Marloes opende de zware, houten voordeur en sloot hem meteen weer goed achter zich af zodra ze binnen was. Iets wat niet erg gebruikelijk was voor de mensen die hun hele leven al in dit dorp woonden, maar voor Marloes was een gesloten deur een extra zekerheid dat niet iedereen zomaar naar binnen kon wandelen.

Ze bleef even staan om haar ogen te laten wennen aan de schemerige donkerte in huis. Hoewel de muren wit waren

gesausd, bleef het zelfs overdag schemerdonker vanwege de kleine raampjes die maar weinig daglicht binnen lieten. Marloes liet haar blik over de grote robuuste meubels dwalen die al in het huis hadden gestaan toen zij hier gingen wonen. Het was niet echt haar smaak, maar ze begreep ook wel dat de geldbron van Hank niet onuitputtelijk was. Het meubilair was stevig en functioneel. Dat was genoeg. Als ze hier langer bleven wonen zou er op den duur vast wel het een en ander in huis veranderen.

Hoeveel langer nog, ging het door haar heen. Voor haar gevoel was het nog steeds tijdelijk, ook al woonden ze inmiddels ruim zeven maanden in dit dorp. Niet dat ze het niet naar haar zin had. Het was hier prettig wonen. Alles beter dan steeds van de ene naar de andere plek moeten trekken, wat ze de eerste tijd hadden gedaan. Hier hoefden ze zich niet schuil te houden. Ze waren veilig. Voor hoelang was altijd de vraag.

Marloes hield zich steeds voor dat haar thuis was waar Hank en kinderen waren. Of dat nu in Nederland was, Duitsland, Frankrijk of in welk land dan ook; daar waar haar hart was, was haar thuis. Ondanks dat voelde het nog altijd niet als een echt thuis, een definitief thuiskomen, als ze dit huis binnenging.

Marloes ruimde de ontbijtboel op die op tafel was blijven staan. Hank was al veel eerder naar zijn werk in een nabijgelegen fabriek vertrokken. Niet bepaald het werk dat hij gewend was te doen, maar alles was beter dan niets. Er moest toch ook brood op de plank komen.

Marloes trok een grimas. Net als zij, moest hij het nemen zoals het kwam. Hij had in elk geval een baan kunnen vinden.

Door haar taalachterstand hoefde zij niet zo snel op werk te rekenen.

Nadat ze in huis klaar was, ging Marloes via een tussendeur naar de aangebouwde schuur. Daar zocht ze een paar werkhandschoenen, een hark en een emmer om het afval in te doen bij elkaar. Ze ontsloot de schuurdeur en stopte de sleutel zorgvuldig weg in de zak van haar bermuda.

De tuin werd in zijn geheel omsloten door een muur van ruim anderhalve meter hoog. Er was geen poort of doorgang naar de achtergelegen akkers die van hun linkerbuurman waren. Enkele grote...